



Arrest

nr. 80 826 van 8 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 20 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 april 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 mei 2012.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. VODDERIE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Zoals ik hiertoe gemachtigd ben door artikel 57/10 van de Vreemdelingenwet, weiger ik u de hoedanigheid van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. U hebt namelijk geen gevolg gegeven aan mijn aangetekend schrijven dat naar uw gekozen woonplaats werd gestuurd en u op 8 februari 2012 opriep, en u hebt mij geen geldige reden meegedeeld ter rechtvaardiging van uw afwezigheid binnen een termijn van 15 dagen na de in de oproeping vastgestelde datum voor gehoor.

Zo maakt u het mij onmogelijk te oordelen of er, wat u betreft, sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming.

Bovendien geeft uw gedrag blijk van een gebrek aan medewerking in de asielprocedure, wat onverenigbaar is met het bestaan, wat u betreft, van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van voormeld Verdrag of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming, en met de plicht van de asielzoeker om zijn medewerking te verlenen aan de overheid die over zijn verzoek moet beslissen."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 57/10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), evenals van artikel 62 van de vreemdelingenwet *juncto* de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Tezelfdertijd wordt de commissaris-generaal een schending van het beginsel van behoorlijk bestuur en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel verweten, dat inhoudt dat een administratie een volledig en ernstig onderzoek moet voeren, het rechtsbeginsel van de *fair play* dat inhoudt dat iedere administratie de betrokkene de kans moet geven om zijn verklaringen te geven met betrekking tot een toekomstige maatregel die de betrokkene schade kan toebrengen en het redelijkheidsbeginsel dat inhoudt dat de beslissing van de overheid niet kennelijk onredelijk mag zijn. Tot slot vermeldt verzoekende partij een manifeste beoordelingsfout.

Verzoeker haalt aan dat artikel 57/10 van de vreemdelingenwet géén verplichting doch louter een mogelijkheid bevat en het de commissaris-generaal past om een volledig onderzoek naar de feiten te doen vooraleer over te gaan tot de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker vervolgt dat hij sinds 21 oktober 2011 woonde te 1210 Brussel, Willemsstraat, 25/2^{de} verdieping; dat deze woning echter onbewoonbaar was en hij op 3 januari 2012 verhuisde naar het appartement gelegen te 1210 Brussel, Leuvensesteenweg 208, 2^{de} verdieping, G. Op 17 januari 2012 werd verzoeker uitgenodigd voor een gehoor dat zou plaatsvinden op 8 februari 2012; hij heeft de oproepingsbrief echter nooit ontvangen wegens voornoemde, eerdere verhuis op 3 januari 2012. Verzoeker heeft zijn adreswijziging dezelfde dag doorgegeven op het gemeentehuis van Sint-Joost-ten-Node. Pas op 24 februari 2012 heeft de gemeente hem ter kennis gebracht dat zijn adreswijziging officieel is goedgekeurd, en heeft hij een attest van woonst ontvangen van deze gemeente (cf. stuk in bijlage). Enkele dagen later heeft verzoeker zijn raadsman in kennis gesteld van deze adreswijziging. In deze omstandigheden was verzoeker niet op de hoogte van het geplande gehoor en heeft hij zich dan ook niet aangeboden. Verzoeker poneert zodoende, om redenen onafhankelijk van zijn wil, niet te zijn verschenen voor het gehoor dat plaatsvond op 8 februari 2012.

2.1.1. De verzoekende partij klaagt de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991) aan evenals de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen

worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.1.2. De Raad meent dat het "fair-play"-beginsel als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat de administratie zich niet van onfatsoenlijke middelen mag bedienen om de burger in het verkrijgen van zijn recht te hinderen door onder meer het achterhouden van relevante gegevens of het verstrekken van onjuiste gegevens, het uitstellen of niet nemen van beslissingen waarbij de burger belang heeft, het toepassen van een vertragingstactiek of het handelen met overdreven spoed. Een schending van het beginsel van de "fair-play" doet zich slechts voor als er sprake is van moedwilligheid (RvS 20 mei 2005, nr. 144.744). Verzoeker toont niet aan dat dit te dezen in hoofde van verweerder het geval is.

2.1.3. Verzoeker roept de schending in van het voorzichtigheidsbeginsel. Hij stelt dat de commissaris-generaal een volledig en ernstig onderzoek moet voeren voordat hij iemand op zo een korte termijn het land uitzet. De beslissing is op zijn minst kennelijk onredelijk gelet op de enorme impact op het leven van verzoeker.

De Raad wijst er vooreerst op dat de commissaris-generaal verzoeker niet uit het land zet, maar een beslissing neemt over zijn hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker klaagt de schending van het redelijkheidsbeginsel aan. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing (RvS, nr. 82.301, 20 september 1999; RvS nr. 65.919, 18 april 1997). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd, meer bepaald dat het een correcte toepassing inhoudt van artikel 57/10 van de vreemdelingenwet. Dit geldt ook voor het voorzichtigheidsbeginsel. Bij vaststelling dat verzoeker geen reden meedeelt binnen de vijftien dagen na de datum van het gehoor dient de commissaris-generaal geen bijkomend onderzoek te verrichten.

2.1.4. Artikel 57/10 van de vreemdelingenwet vereist geen overmacht maar een geldige reden. De loutere stelling dat men een aangetekende brief, die verzonden werd naar de door verzoeker aangewezen woonplaats, niet ontvangen heeft is geen geldige reden. Artikel 57/10 van de vreemdelingenwet werd niet geschonden.

De Raad besluit dat de commissaris-generaal, op grond van artikel 57/10 van de vreemdelingenwet, de bestreden beslissing kon nemen, vermits de oproeping om te verschijnen correct is verstuurd naar de woonplaats van verzoeker en hij er geen gevolg aan gegeven heeft en ook niet binnen de vijftien dagen na de datum van het gehoor hiervoor een geldige reden gegeven heeft.

De strengheid van de wet kan worden gemilderd in geval van overmacht. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass., 15 juni 1995, *R.W.*, 1995-96, 754; J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State, Afdeling Administratie (2.Ontvankelijkheid)*, in *Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 1996, 471). De door verzoeker beschreven gang van zaken betreft géén geval van overmacht. Integendeel, niettegenstaande verzoeker verklaart te zijn verhuisd op 3 januari 2012, heeft hij nagelaten om het Commissariaat-generaal, dan wel diens raadsman tijdig in kennis te stellen van het nieuwe adres. Het gegeven dat verzoeker slechts op 24 februari 2012 door de gemeente werd geïnformeerd dat zijn adreswijziging officieel is goedgekeurd en daarbij een attest van woonst heeft ontvangen (waarvan bijlage in het verzoekschrift) doet hieraan géén afbreuk. Het kwam immers volledig aan verzoeker toe om de nodige administratieve stappen te ondernemen om ervoor te zorgen dat hij te allen tijde beschikbaar was voor het verdere verloop van diens asielprocedure.

Artikel 51/2, vierde en vijfde lid bepaalt: *"Elke wijziging van de gekozen woonplaats moet bij een ter post aangetekende zending medegedeeld worden aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, alsook aan de Minister."*

Na de vaststelling van de correcte toepassing van artikel 57/10 van de vreemdelingenwet dient niet op de inhoudelijke elementen van de asielaanvraag te worden ingegaan (RvS 7 mei 2008, nr. 2690 (c)).

Zowel de weigering van de vluchtelingenstatus als de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werden dan ook afdoende gemotiveerd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, toegevoegd rechter in
vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS